

ἡ μὴ κατὰ καιροὺς μετάδοσις τῆς χολέρας εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἐπιδημίας ἐν Ἀμβούργῳ, καὶ ταναπαλιν, μολονότι αἱ δύο πόλεις διαρκῶς εὐρίσκοντο εἰς ἀδιάκοπον ἐπιμιξίαν.

Ἄλλως δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν φύσιν τοῦ κομματοειδοῦς βακίλλου τὸ ὅτι εἰς Βερολίνον καὶ Ἀμβούργον ἡ χολέρα ἀπὸ τοῦ 1831, πάντοτε μόνον κατὰ τὸ θέρος καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸν χειμῶνα ἐξερράγη. Ὁμοίαν πρὸς τὸ θέρος προτίμησιν ἔδειξεν ἡ χολέρα ὡς γνωστὸν καὶ εἰς ὅλην τὴν Πρωσίαν ἀπὸ τοῦ 1848—1859, ἥτοι ἐν διαστήματι 12 ἐτῶν πάντοτε ἀνεφάνη κατὰ τὸ θέρος, ὡς καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς τᾶς Ἰνδίας κατ' ἔτος συμβαίνει.

Ὁ Πetteνκόφερ ὠμίλησεν ἐπὶ πλέον περὶ τῆς ἐπιρρείας τῆς βρογχῆς εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιδημίας τῆς χολέρας. Ἡ ἔκτακτος ξηρότης τοῦ θέρους τοῦ 1892 ἐν Ἀμβούργῳ, ὅπου κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῆς συνήθους ποσότητος τοῦ ὕδατος παρατηρήθη, ἔκαμε τὴν ἀνεπαρκῶς ἐξυγιασμένην ταύτην πόλιν ἐπιδεκτικὴν χολέρας. Ἐν τῷ ὠμίλῳ ἔτι ὁ Πetteνκόφερ περὶ τῶν ἤδη παραδεδεγμένων καὶ ἐν χρῆσει γνωμῶν πρὸς τὴν μὴ περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς χολέρας καὶ παρέσχε πολλὰ λίαν ἐνδιαφέροντα διδάγματα. Αἱ καθάρσεις, κατ' αὐτὸν, εἰσὶν ἀνωφελεῖς, πρέπει οἱ ἀνθρωποὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ὦσιν ἀπρόσβλητοι, ὅπερ ἴσως ἐπιτυγχάνεται ὅπως καὶ εἰς τὴν εὐλογίαν, καὶ νὰ ἐξυγιαίνωσι τὰς πόλεις. Τέλος πρέπει νὰ δίδωται εἰς τὸ κοινὸν ὁδηγία. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὅμως τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς δυσάρεστον κατάστασιν.

Ἡ γνώμη τοῦ Βίρχωβ ἐπὶ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ Πetteνκόφερ.

Ὁ καθηγητὴς Βίρχωβ ἔλαβεν ὡς θέμα εἰς τινὰ τῶν τελευταίων παραδόσεών του τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας τοῦ Πetteνκόφερ περὶ τῆς φύσεως τῆς χολέρας. Δὲν εἶνε πρώτη φορά, εἶπε, καθ' ἣν ὡς αἷτιον ἀσθενειῶν καταγγελλήσαν μικροργανισμοί, οἵτινες βραδύτερον ἀπεδείχθησαν ἀβλαβεῖς. Οὕτω ἐνόμιζον πρότερον ὅτι διὰ τοῦ μύκητος τῆς ζυμώσεως παράγονται ἀσθένειαι, καὶ ἀπηγόρευσαν τὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν ἅτινα περιεῖχον τοιοῦτον, ὡς π. χ. τὸν κακῶς ἐξυμωμένον ζυθὸν, μέχρις ὅτου δι' ἐνέσεων εἰς ζῶα ἐβεβαιώθησαν περὶ τοῦ ἀβλαβοῦς τοῦ μύκητος τούτου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τοῦ Πetteνκόφερ ὡς μοναδικὴν αἰτίαν καταγγελλθεῖσας τοπικὰς προδιαθέσεις, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐξηκριβώθη ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἡ μεγάλη σπουδαιότης αὐτῶν. Ἐν τούτοις δὲν δύναται αὐτὸς οὗτος (ὁ Βίρχωβ) νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀποδιδουμένην αὐταῖς σημασίαν. Ὅταν εὕρισκῃ τις εἰς μέρος τι τῆς γῆς δάση πεύκων, καὶ εἰς ἄλλο μέρος δάση ἐλατῶν, πρόδηλον ἐστὶν ὅτι διὰ τὴν βλάστησιν ταύτην προϋπάρχει ἐκάστοτε τοπικὴ προδιάθεσις· πρέπει ὅμως νὰ ἐμολογήσῃ τις ὅτι τὰ δένδρα ταῦτα κάλλιστα καὶ εἰς ἄλλας θέσεις θὰ ἠῤῥανον. Πρὸς τοῦτο θὰ ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως οἱ φορεῖς τῆς ζωῆς αὐτῶν, δηλ. οἱ σπόροι καὶ οἱ βλαστοὶ αὐτῶν, κομισθῶσιν ἐκεῖ. — Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ βακτηρίδια τῆς χολέρας. Ταῦτα εἰσὶν ἀναντιρρήτως ἀναγκαῖα πρὸς γένεσιν τῆς νόσου· ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν συναντῶσιν εἰς σῶμά τι τὰς ἀναγκαίας συνθήκας, πορεύονται εἰς ἄλλο, χωρὶς νὰ προσενηύσωσι βλάβην. Τὰ βακτηρίδια λοιπὸν εἶνε, οὕτως ἐπέρανεν ὁ διάσημος σοφός, τὸ αἷτιον τῆς ἀσθενείας, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσιν αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν ἢ τὴν οὐσίαν τῆς ἀσθενείας· ἡ τελευταία αὕτη συνίσταται εἰς τὰς ὑπὸ τῶν βακτηριδίων προξενουμένας μεταβολὰς ὑπὸ εὐνοϊκὰς δι' αὐτὰ συνθήκας. (P*)

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἐφετινῆς πρωτοχρονιάς ἦτο ὅτι διήλθεν ἄνευ χαρτοπαγνίου. Ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις, ἡ τόσα παράπονα καὶ διαμαρτυρίας ἐγγείρασα, ἐτηρήθη αὐστηρῶς. Τὰ καφενεῖα ἔκλεισαν ἐνωρίς, ἡ δοκιμὴ τῆς τύχης περιωρίσθη εἰς τὰς οἰκίας, — ἂν καὶ τὸ περιωρίσθη δὲν εἶνε ἴσως ἡ κατάλληλος λύξις, — ἡσυχία καὶ τάξις ἐπεκράτησε μοναδική, ἔμεινε δὲ λευκὸν τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον εἰς ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε συνέβαινον αἱ περισσότεραι φιλονεικίαι καὶ ρήξεις αἱματηραί. Τὸ σύμπτωμα εἶνε ἀληθῶς εὐάρεστον καὶ μὰς ἀποσπᾷ ὀλόψυχον καὶ εὐλικρινῆ τὴν εὐχὴν: Καὶ τοῦ χρόνου.

Ὁ Βασιλεὺς οἰκουρεῖ ἀδιαθετῶν. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρευρέθη μόνῃ ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν Βασιλοπαίδων. Τὸ χειροφιλήμα ἀνεβλήθη. Βροχὴ ἱκανὴ τὴν πρωίαν καὶ ἱλὺς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἐνεκα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἡ κίνησις εἰς τὰ ἐμπορικὰ τῆς πολυτελείας μετρία. Τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Νέου Ἑτοῦς στερεοτύπως πολυθρόμβος ἀλλ' ἄνευ νέας ζωῆς. Αἱ πεζαὶ ἐπισκέψεις, αἱ τόσῳ συνήθως ἀνιαιραί, δύσκολοι ἐφέτος καὶ ὡς ἐκ τῆς λάσπης τῶν ὁδῶν, τῆς ἀπεριγράπτου. Ἰδοὺ ἡ συνοπτικὴ περιγραφὴ τῆς ἀθηναϊκῆς πρωτοχρονιάς.

Πόσον ὠραία, πόσον φαιδρὰ καὶ ἐν ταυτῷ συγκινητικὴ ἡ ὑπὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὀργανωθεῖσα ἐορτὴ τῶν ἀπόρων παιδῶν! Ὑπὲρ αὐτῶν ἡ ἀμερικανίζουσα ἐφημερίς ἤνοιξεν ἔρανον, συνήχθη δὲ ἀρκετὸν ποσόν, ὥστε νὰ ἐποδηθῶσι διακόσια παιδιὰ, νὰ ἐνδυθῶσιν ἱσάριθμα κοράσια, νὰ φιλοδωρηθῶσιν ὅλα καὶ νὰ παρευρεθῶσι μετὰ τῶν διδασκάλων τῶν εἰς μίαν ἀπογευματινὴν παράστασιν τοῦ Ποικίλου, χάριν αὐτῶν δοθεῖσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο καὶ ἡ τελετὴ τοῦ Δένδρου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐδοκίμασε μερικὰς ἀπογορευτεῖς ἡ Ἀκρόπολις. Ἐξάφνα πόσον ὀπισθοδρομικοὶ εἴμεθα ἀκόμη, τῆς ἀπέδειξεν ἡ σχολαστικὴ ἐπιμονὴ τῶν διδασκάλων, ἀρνούμενων νὰ ὁδηγήσωσι τὰ πτωχὰ παιδιὰ εἰς παράστασιν παντομίμας, μήπως... διαφθαῶσι· πόσον δὲ ἡμεθα ἀδιάφοροι πρὸς πᾶν καλὸν τῇ ὑπενθύμισεν ἡ ἀποχή, ἡ σχεδὸν ἐντελὴς ἀποχή, ὅλων τῶν λεγομένων φιλανθρωπῶν ἀπὸ τοῦ ἐράνου. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ ἐορτὴ ἐγένετο ὠραία, ἐγεννήθησαν δὲ πολλὰ ἐλπίδες ὅτι κατ' ἔτος θὰ γίνεταί ὠραιότερα.

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν μὲ τὴν Πρωτοχρονίαν, ἃς ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ παιδικὰ ἀθύρματα τοῦ ξυλουργείου τοῦ ἐν Βυτίνῃ Γεωργικοῦ Σταθμοῦ. Τὰ προϊόντα ταῦτα βιομηχανίας, μόλις γεννωμένης παρ' ἡμῖν, ἡ Κυβέρνησις παρέδωκε πρὸς πώλησιν εἰς τὸ Βι-

δολιπωλείον της 'Εστίας. Καὶ ὁ κόσμος ἔσπευδε πρὸς αὐτὰ μετὰ χαρᾶς καὶ μετὰ περιεργείας. Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἦσαν ὅσον τὰ ἐπερίμενε κομψά, οὔτε εὔρε τὰς τιμὰς των πολὺ συμφερούσας. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ δεύτερον παίζουν οἱ διατιμῆσαντες, δικαιολογεῖ δὲ καὶ τὸ πρῶτον ὁ συλλογισμός, ὅτι τὰ θύματα ταῦτα εἶνε ἔργα μαθητῶν τοῦ λεπτοουργείου, μόλις ἐπὶ ἐξάμηνον εἰς τὴν τέχνην ἀσκηθέντων. Ὅπως δὲ ποτε ἡ ἀρχὴ ἔγεινεν, εἶνε δὲ πολὺ δικάια ἡ ἐλπίς τῶν φρονούντων ὅτι μίαν ἡμέραν θάντικατασταθούν δι' ἐγχωρίων προϊόντων ὅσα εἶνε δυνατόν θάντικατασταθούν ἐκ τῆς ξένης βιομηχανίας, ἡ ὁποία τόσον χρυσὸν ροφᾷ κατ' ἔτος ἐκ τῆς πτωχῆς μας χώρας.

Εἰς τὸ τελευταῖον Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, ὁ καθηγητὴς κ. Σ. Λάμπρος, ἐκτὸς ἄλλης σπουδαιότητος ἐπιστημονικῆς ὕλης, δημοσιεύει τὰς βιογραφίας τριῶν ἀποθανόντων λογίων, εἰς τοὺς ὁποίους πολλὰ ὀφείλει ἡ παρ' ἡμῶν ἱστορικὴ ἐπιστήμη, τοῦ Ἀλεξάνδρου Πασπάτη, τοῦ Ἰωάννου Ρωμανοῦ καὶ τοῦ Τάσσου Νερούτσου. Ἀλλὰ ποῖος ἀναγινώσκει τὸ λαμπρὸν τοῦτο Δελτίον, ἢ πόσοι γνωρίζουν τὴν ὑπαρξίν καὶ τῆς μετριότητος ἀλλ' ὠφελιμοτάτης ταύτης Ἑταιρείας, ἡ ποῖος ἠξίωσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ πολῦτιμον Μουσεῖον, τὸ ὑπ' αὐτῆς καταρτισθέν, ἐν ᾧ συνελέθησαν καὶ φυλάσσονται τόσα κειμήλια τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας; Κατὰ τῆς ὀλιγοπρίας ταύτης τοῦ κοινού, τῆς γενικῆς περιβαλλούσης πάντα τ' ἀθεορүүδως καὶ ἐπωφελῶς ἐργαζόμενα σωματεῖα ἢ ἄτομα, παραπονούμενον τὸ Ἄστυ δικαίως, ἐπιφέρει ὅτι μόνον βραδύτερον θάναγνωρισθῇ θερμὴ εὐγνωμοσύνη εἰς τὴν Ἐθνολογικὴν Ἑταιρείαν διὰ τὴν ἐργασίαν της, τὴν ἀληθῶς τιμῶσαν παρὰ τοῖς ἔξω λογίοις τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμόν.

Ἐν ἡμέραις ἐλλείψεως καὶ ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ, κλοπὴ ἑκατὸν χρυσῶν εἰκοσαφράγων, — συμβᾶσα πρὸ τινος ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Γερμανίας, — εἶνε τῷ ὄντι γεγονὸς ἄξιον ἰδιαίτερας ἀναγραφῆς. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο τὸ ἀνέγραψαν, ἀγρεύσασαι μετὰ χαρᾶς τὴν εἰδήσιν ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου, ὅλαι αἱ ἀθηναῖκαί ἐφημερίδες.

Παραδόξως τινὸς τύπου συγχρόνου Ἑλλήνος τὴν ἑν τινι χωρίῳ κεκρυμμένην ὑπαρξίν ἀπεκάλυψαν πρὸ τινος οἱ Καίριοι. Ὁ ἥρωας μας εἶνε ἄεργος ἀναγινώσκει ὅλην τὴν ἡμέραν ἐφημερίδας, κάμνει ὑπαίθριας ἀγορεύσεις καὶ ἐκδίδει χειρόγραφον ἐφημερίδα ἵνα κρατῇ ἐνημέρους τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τοὺς χωρικοὺς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον — καθὰ λέγει — ἀποτελεῖ τὸ πρόγραμμα καὶ τὸν ὕψιστον σκοπὸν τῆς ζωῆς του. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἄλλην ἐργασίαν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κάμνει. Νὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι ὑπάρχει ζῶν τόσον τέλειος τύπος;

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Νέου Ἑτους.

Ἐβδομηκοντοῦτις κυρία κράζει τὴν ὑπηρέτριάν της, εὐμορφωτάτην κόρην εἴκοσιν ἐτῶν καὶ τῆς λέγει αὐστηρῶς:

— Κατερίνα, ἔμαθα πῶς ἕνας πυροσβέστης σοῦδωκε σήμερα τὸ πρῶτὸν στήν πόρτα δυὸ πορτοκάλια καὶ τὰ πῆρες. Ντροπὴ σου! Εἶδες ποτὲ ἐμένα νὰ κάνω τέτοια πράματα;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Δι' ἐν ποτήριον ὕδατος 150 χιλιάδες λιρῶν στερλινῶν! Τόσον ἐπληρώθη μία κάτοικος τοῦ Ἀσφόρδ ἐν τῇ κομητείᾳ Κέντ τῆς Ἀγγλίας. Ἐλαβεν ἐσχάτως τὸ κολοσσαιὸν αὐτὸ ποσὸν ὡς κληρονομίαν παρ' ἀγνώστου γέροντος ἐκατομμυριούχου, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν εἶχε προσφέρει ποτήριον ὕδατος.

— Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐώρτασε τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διὰ δειπνῶν καὶ παραστάσεως ζωντανῶν εἰκόνων ὧν μετέσχον οἱ υἱοί, αἱ θυγατέρες καὶ οἱ γαμβροὶ τῆς ἀνάσσης, καθὼς καὶ τινες ἐκ τῶν αὐλικῶν.

— Κατὰ τὸ ἔτος 1892 ἀπέθανον ἐν Ἀθῆναις 2262. Οἱ περισσότεροι τούτων, κατὰ ἰούλιον, 262, καὶ οἱ ὀλιγώτεροι κατ' αὐγούστον, 167.

— Πλησίον τοῦ Σαντιάγου ἐν Ἀμερικῇ ἐγένοντο πρὸ τινος σπουδαῖοτατα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἐπιγύνοντα φῶς εἰς τὴν τόσον σκοτεινὴν ἐποχὴν, τὴν πρὸ τῆς ἰσπανικῆς κατακτήσεως. Πλὴν ἄλλων πολυαριθμῶν καὶ ποικιλοτάτων σκευῶν, ὅπλων, ἐργαλείων, εὐρέθησαν καὶ σκελετοὶ μεγάλων διαστάσεων ἥτοι μήκους πλέον τῶν 7 ποδῶν.

— Ἡ κατάστασις τῆς Βασιλείας τῆς Ρουμανίας ἐδεινώθη ἔτι μᾶλλον, ἡ δὲ παράλυσις κατέστη γενικὴ. Διὰ τοῦτο οἱ ἱατροὶ ἡμποδίσαν πᾶσαν ἀλλαγὴν διαμονῆς.

— Εἰς τὰς διαφόρους διαγνώσεις τοῦ χαρακτῆρος ἐκ τοῦ σχήματος τῆς χειρὸς ἢ τοῦ στόματος ἢ τῆς ρινός, προσετέθη τῶρα καὶ ἡ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ὠτῶν. Γάλλος ἐπιστήμων ἐπίδοθις εἰδικῶς εἰς τὴν μελέτην τούτων ἀποφαίνεται ὅτι τὰ ἀσχημότερα ὦτα, ἥτοι τὰ μεγάλα καὶ ἐξέχοντα εἶνε ἀκριβῶς τὰ μαρτυροῦντα ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν εὐεξίαν. Ὡστε καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὁ κρίνων τὰ μεγάλα ὦτα ὡς μακροβιότητος τεκμήριον συμφωνεῖ κατὰ τοῦτο πληρέστατα πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

— Ἡ παρασκευὴ ἐν Ἀμερικῇ θεωρεῖται ὡς ἡμέρα αἰσιωτάτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς δοξασίας τῶν πλείστων εὐρωπαίων, οἵτινες νομίζουσι ταύτην ἀπαισίαν. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τοὺς λόγους των, διότι παρασκευὴν ὁ Κολόμβος ἐπάτησε τὸ πρῶτον τὴν γῆν τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν 3 αὐγούστου 1492, παρασκευὴν τὴν 4 ἰανουαρίου 1493 ἀνέσυρε τὴν ἄγκυραν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Εὐρώπην. Οἱ πρῶτοι μετανάσται ἀπεβιβάσθησαν εἰς Ἀμερικὴν τὴν 10 νοεμβρίου 1620, παρασκευῇ. Παρασκευῇ τὴν 22 φεβρουαρίου 1732 ἐγεννήθη ὁ Βασίλειον, καὶ πλείστα δ' ἄλλα εὐάρεστα καὶ σημαντικὰ γεγονότα συνέβησαν κατὰ παρασκευῇ.

— Κοινὴ ὑπάρχει ἰδέα ὅτι τὸ χάσμημα εἶνε ἀπλοῦν σάλπισμα νύστας καὶ θεωρεῖται ἀπρεπὲς τὸ χασμάσθαι θορυβωδῶς μάλιστα. Καὶ ὅμως Ἀμερικανὸς τις σοφὸς διὰ μακροῦ ἄρθρου ὑποστηρίζει ὅτι τὸ χάσμημα εἶνε κίνημα ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγίαν ὡς γυμναστικώτατον διὰ πολλὰ νεῦρα, ἰδίως τοῦ θώρακος. Κατὰ τὸν σοφὸν δ' αὐτὸν νυστάζει δὲν νυστάζει ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ χασμάται μὲ καθε τροπὸν καὶ ὁλοψύχως πολλὰκις τῆς ἡμέρας. Εἰμπρὸς λοιπόν!

— Μεταξὺ τῶν περιέργων τῆς προσεχοῦς ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου θὰ εἶνε καὶ μέγα ξενοδοχεῖον ὅπερ οἰκοδομεῖ ἰδιότροπὸς τις ἐπιχειρηματίας. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο χωρητικότητος 700 ἐνοίκων θὰ ἔχῃ ἐξωτερικῶς σχῆμα . . . ἐλέφαντος!

— Οἰκίαι ὕψους 40 μέτρων καὶ ἀποτελούμεναι ἀπὸ 17 πατώματων δὲν εἶνε πλέον πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὰς ἀμερικανικὰς μεγαλοπόλεις.

— Εἰς τὰς μακρὰς σιδηροδρομικὰς σήραγγας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου ὁ καπνὸς καθίσταται πνιγνρότατος, ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται πρὸς ἔλξιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τὴν ἡλεκτρικὴν δύναμιν ἀντὶ τοῦ ἀτμοῦ.

— Ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀετός, ὁ μεγαλύτερος τῶν γνωστῶν ἀετῶν, ἀνέρχεται πετῶν μέχρις ὕψους 15 χιλιάδων ποδῶν, ἥτοι 5 χιλιάδων μέτρων. Ζῇ δὲ εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὁ κόνδωρ τῶν Ἰνδιῶν ἀνέρχεται ὑψηλότερον ἀκόμη μέχρις 9 χιλιάδων μέτρων.

— Ὁ βορειότερος σιδηρόδρομος, διατέμνων τὸν ἀρκτι-